

нжль въ годинж-тж 1520 ; и какъ така та свѣтлина-та проникнжла въ умъ-тъ му, това ще раскажемъ вкратцѣ по-долѣ.

Прѣзъ единъ Октоврйскы день, неиж годинж, Бугенхагенъ былъ на обѣдъ у Оттона Слутовъ. Разговоръ-тъ между двамата трѣбва да ся е въртялъ, както това често ставало, върху състояніе-то на церковны-тѣ и държавны-тѣ работы ; и него день Слутовъ ималъ да покаже нѣщо на пріятель-тъ си, което той мыслилъ че безъ друго ще го заинтересува. Нова книжка была пратена на Слутова отъ Липскж, която наскоро была издадена отъ Д-ръ Лутера Виттембергскый, и за коіжто всѣкы въ това врѣме начнжлъ да слуша. Слутовъ прострѣлъ ржкж-тж си прѣзъ трапезж-тж и подалъ брошуркж-тж на госта си. Ный можемъ си въобрази какво мълчаніе е царувало когато управитель-тъ на Трептовскж-тж Гымназііж е чель по полека и внимателно редове-тѣ на прѣдмѣтнж-тж брошуркж, и какъ Слутовъ е забѣлѣжвалъ израженіе-то на пріятелево-то си лице. Ный можемъ и да видимъ бръчки-тѣ по чело-то и вѣжды-тѣ на Бугенхагена, и да чуемъ най-сетнѣ исплющеніе-то на ржкж-тж му по книжкж-тж като той въскликва : “Мнозина окаянии еретици,